

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, S.A.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.
SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Lola Carrasco.
REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (Cap de redacció), Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).

FOTOGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.
RÚBRICUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fàbia Estapé, Joan F. Mira, J.J. Pérez Benlloch, Josep M. Sanmartí.
COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel Garcia, J.L. Guarnier, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, J.V. Marquès, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, Toni Picazo, Eva Piquer, Miquel Porta Perales, Modest Prats, Pilar Rahola, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, Lourdes Toledo, Daniel Hermsilla.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona). Oh-Fek, Comunicació i Marketing (València i Balears) (96) 369 66 01

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.
PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La llista més votada, o tots els alcaldes per llei

El secretari general de CDC, Miquel Roca, ha llançat formalment la proposta: canviar la legislació que s'aplica a les eleccions municipals, de manera que el cap de la llista més votada siga proclamat automàticament alcalde. Les raons que ha donat Miquel Roca en favor d'aquesta proposta no són en absolut menyspreables, i entre elles i en primer lloc, aquesta: "alguns dels pactes que s'han produït als ajuntaments han donat una imatge poc edificant del sistema democràtic". Això és totalment cert. Al nostre país, com al conjunt de l'estat, massa sovint els tractes per assegurar una alcaldia han estat més una mercadeig indigne que el resultat de qualsevol coherència política. I massa sovint els regidors electes han fet l'efecte de moure's més per hostilitats implacables, per emocions rudimentàries, per ànsies de venjança o de poder, que no per fidelitat al projecte polític presentat als electors o pels interessos de la comunitat. Això, però, forma part de les misèries del sistema democràtic —aparentment impossibles d'evitar del tot, com en qualsevol altra activitat humana—, no dels defectes radicals que l'invalidarien.

En aquest sentit la proposta del secretari general de CDC probablement reduiria aquests exemples poc edificants i en aquest sentit, però només en aquest sentit, seria beneficiosa per a la democràcia local. El mal, però, és el risc que els perjudicis siguen superiors als beneficis. En primer lloc, perquè podria passar, i passaria en una gran part dels casos, que la llista més votada fóra una llista apenes menys minoritària que les altres, inferior en vots i en regidors a la suma de dues llistes políticament afins. Llavors l'alcalde —per llei i per força— representaria qualsevol cosa excepte la voluntat majoritària dels ciutadans. És ben fàcil d'imaginar el nombre de casos en què la suma de regidors resultant d'un acord coherent —en termes d'afinitat política general, o en termes de situacions locals— seria clarament superior a la llista més votada,... i no serviria de res.

Quant a la governabilitat municipal, que és l'altre argument a favor de la proposta de Roca, els avantatges teòrics no sempre, ni de bon tros, serien avantatges reals. L'alcalde estaria garantint d'entrada i per llei, evidentment. Però després, ¿què? Si no disposa, per ell mateix o per pactes previs, d'una majoria suficient, ¿com governarà? Per posar un exemple de primera magnitud: ¿com hauria governat un alcalde socialista —llista més votada— a la ciutat de València, enfront d'una majoria directament hostil? Sotmès constantment a la censura, al bloqueig o a les imposicions d'aquesta majoria. És a dir, en una situació permanentment insostenible i crispada, en una posició de poder impotent. No és una perspectiva massa optimista, ser alcalde en minoria i sense pactes: ser alcalde només per llei.

Menys agradable encara és la perspectiva d'un bipartidisme pràcticament exclusiu, aplicat a la política local. En virtut de la proposta de Miquel Roca, només dos partits tindrien possibilitats efectives d'aconseguir alcaldes: CiU i PSC a Catalunya, PP i PSOE al País Valencià i a les Illes. La resta de forces, únicament de manera excepcional i esporàdica. És a dir, un bipartidisme gairebé perfecte, rigorós i exclusiu. No deu ser aquest l'objectiu de la proposta, però aquest seria el resultat: els partits no majoritaris (entre els quals, i sobretot, forces nacionalistes i de l'esquerra diferent del PSOE), eliminats per llei de qualsevol possibilitat de protagonisme municipal. Eliminats, justament, del terreny de joc on més possibilitats tenen de mantenir i desenrotllar una presència efectiva. Un panorama ben poc atractiu, i difícilment justificable com a més democràtic que l'actual.

